

Щж пѣіж както Барда, кой скритъ отъ погледъ хорски,
 Си пѣйше по скалитѣ, при брѣговетѣ морски,
 И този милъ напѣвъ,

И тези звуци чудни на лирата му сгряна,
 Се сливахж съ зефиря, съ шумътъ на океана
 И съ бурний горски ревъ.

О, планини свещенни, о вий гори Балгански,
 Вий стари исполини, вий зидове гигантски
 Подъ синий небосклонъ,

Къмъ васъ сега духътъ ми стремително се носи,
 Къмъ ваштѣ глави снѣжни, дѣ вий орелъ гнѣздо си
 И духа агвилонъ!

Желалъ бихъ азъ да хвърнеш и къмъ-то васъ да додж,
 Въвъ вашитѣ обятія, въвъ вашата природа,
 Съсъ прѣлести безъ брой;

Дѣ изворитѣ клочатъ изъ пѣстритѣ морави,
 Дѣ славеитѣ пѣіжтъ изъ тъмнитѣ джбрави,
 Дѣ царствува покой;

Дѣ здравецъ, сминъ и люлякъ въ усонитѣ миришатъ,
 Дѣ еленитѣ припкатъ, зефиритѣ въздишатъ
 Изъ гжститѣ гори;

Дѣ чуй се водопада, дѣ злобата се губи,
 Дѣ сичко се стоваря, цалува се и люби,
 Вrabци, листа, зари;

Дѣ хубаво е зимѣ и чудно е по пролятъ,
 Дѣ нравитѣ сж чисти, дѣ плачатъ и се молятъ
 Разбититѣ сърдца;